

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

J. V. SLÁDEK:

POVZBUZENÍ

Když's narodil se jeden z těch, jimž usmálo se štěstí vstříp, pak, co je mžik as co je dech, přijíždí a zítřka zítřek nech a nechtěj vie.

A jestli pak ti jiný soud a hořké zítřka, hořké dnes ti článkem jenom jedněch pout, — když nemůžeš je roztrhnout, pak těch' je nes.

A vše-li vákol tebe led a v očích družných vidíš klam, — v svém srdci máš k němu hled, co tepla v tobě, vrať jim zpět a dál jdi sám.

A poetický's-li dělník byl, pak silným v boji buď si též a pravdě slouže ze všech sil, byt' celý svět jí za lež mnil, — ty fukni: "Lžeš!"

A jsi tu poután jenom v den a den máš svit a stín a mrak, a znikne smích a znikne stén; — a nestyď se, že's unaven a uní pak.

Šťastný, blahodárný a radostný NOVÝ ROK

—přeje—
všem čtenářům a čtenářkám,
Poradatelka.

S radostí skoro každý z nás se loučí s tímto starým rokem, jenž neměl pro nás nic, nežli utrpení a zármutek. Snad ještě nikdy občané celé zeměkoule nezažili tolik krávných dob, jako v uplynulém roce; byly to hrozně chvíle napnutí sílv, obav a obětí životů, jichž si žádala zvláště doba uplynulého roku.

Rok 1918 bude zapsán krvavým písmem v historických národů všech těch, již se podíleli na světové válce a zároveň v srdcích těch, jimž z rodinného kroužku zhouba nemoe vyrvála milované bytosti. Co peskosila válka, dovršila, ba do jisté míry překonala tato hrozná epidemie.

Těm, kteří podlehlí nemoci této, se to spí lehece, ale těm pozůstalým byly v srdcích způsobené hluboké rány, které se tak lehece nezaeclí.

Doufáme, že nastávající rok pro nás všechny chová radostnější dny a méně utrpení, nežli rok minulý, ač mraky těžké nejsou ještě úplně odstraněny a jen pozvolna se trháji, tak aby slunko hřejivě mohlo skrze ně proniknouti, a ozářiti životy těch, již po delší dobu pod tlakem jejich dleli, kde i srdce cítilo hroznou tíhu, pod tíž malátného.

Rok starý, před odchodem svým podal krásnou zelenou ratolest svému mladému nástupci a ten teprve jí zasadí do půdy jeho předchůdce, již náležitě připravené a bude hleděti pečovatí o to, aby zapustila kořeny hluboko do ní a vzrostla v mohutný krásný strom, strom demokracie, z něhož se budou radovati všechny národy celého světa.

ROK 1919

Vstup bez bázni — jen vstup paelohát ko malé volno tu, tvj předchůdce již mrtev, a nechal ti vzkaz, by's na něm buďoval dále

chrám pravdy a vrhl odsvícen válek zjev.
Z milionu předků tvých, každý nechal stopy, život tobě měřen jest dostupností mety,
dělej pluky z děl i pušek, mečů skopy, by na roli vzestal mír a svoboda i světu.

O ČESKÝCH VTIPECH.

Alliquist.

Nás lid sice praví: "Rozum jest rodu selského a vtip panského," — ale podle vtipu všech nás lid musil by býti panský. Ostatně každý aspoň se snažil "jísti vtipnou kaši". I ve směchu činíme rozdíly a odstíny, jako žádné panstvo. Známe "smích poetický", "smích k popukání", "smích k povalec", "k prašknutí" a "smích od srdce", smích "jako Matej na jelito", "jako vlk na zčávu", "jako pes na vrle krou pý", "smích nad logem, ten bli-

mami" a řadu jiných směchů. A rovněž tak máme v Čechách dobrý úmysl pro posouzení vtipu. Či není uznanou světovou pravdou o vtipcech a vtipkářích české přísloví: "Komu není s hůry dáno, v apatie nekoupiť", neb o porozumění vtipu: "Na chytrého mrkni, hloupého trkniť"

Vtipy jedná dědina česká činí, jež na druhou jen se rojí, a mnohé z nich zvěsoobeněly. Kdo by na příklad znal sv. ducha Tachovského, jimž vtipkují Tachovské, kteří prý vidouce kdysi letěti holuba, padli na kolena a volali: "Přiď duše svatý", neb Kubešáky z Mýta, statečnou naši Přelouč, z které vtip učinil Tersita mezi českými, bláznivou Hejmnou, kde chytli opici v domnění, že mají čerta. Velevarská vejčeka, jichž několik vozů velevarští měli dodati na stavbu Karlova mostu v Praze, která však pro lepší bezpečnost uvarili na tvrdo?

Ani poslední obec česká neusha vtipu a směchu a žádá její slabost neostala sousedům nepovšimnuta, tím méně arci obce značnické. Na etihodných sousech královského města Klatov uvížil vtip "medvědářů"; klatovští dlouho prý chytali medvěda, který jim chodil na obilí a branbořry v radnici uschované, konečně ho lapili a ejhle — byl to městský písař v obráceném chlupu na vrchu koziše. Katovicům stala se nehoda, že jim hrom udeřil do hodin na starozitné věži a urazil jedenáctku; od té doby ostal jim vtip, že v Katovicích obědvají o hodinu dříve, z božího dopuštění. Podobného něco stalo se velharticekým, jimž se ztratila z obecních hodin ručička; však nestyď se za to, nýbrž dokládají, že jsou tak moudří, že jim jedna úplné postačí.

V Plzni a Sušici dosáhl průmysl té výše, že dovedou tam udeřít umělý snh, totiž o trhu vykuháním perin. Co máme v Čechách "zlámaných" hor, totiž tam, kde dříve dobývala se nějaká ruda. V čele zlámané hory v Pošumavsku má platný název místo Hory Matky Boží. Více ještě koluje vtipů v příčině kostelů. V Rábi mají kostel bez kněze, ovšem také radnice bez vody a obecního postýře bez stáda. V Soběslavi prý suši homolky na kostelní věži. Makovské vtipkují, že si vstavili kostel, ale zapomněli na faru pro kněze, a stankovské opěť, že mají kostel a faru i s nářadem, ale na procesí, když je nařada velká žízn, že v "hostinci u bílé kobylky panenku Marii propili." Po Vserubských kuňkách; v obecní louži a strouhách před domky ve Vserubech roznohly prý se tak žábry, že souseď nemohli pro kuňkání ani spáti a uspořádali tudíž zvláštní modlení a procesí, aby zla toho byli zbaveni. V Pisku stalo se kdysi o trhu velké neštěstí, mydláři utrhli se plechový lev, který visel nad krámem a držel v předních pazurcích libru svček, běhal kolem a způsobil velký strach, proto prý všechny lvy dali sejmnouti. Rozumí se, že každá slabost a třeba jen domnělá, s potěšením ve vtipu se zvučnii. Přestice zase, když po prý tam biskup měl zavítat, zvěčnily se napsím na slávoobránně: "Raduj se, biskupe — uvidíš Přestice." V nedalekém Švihově, když přijel tam císař, poetičli ho štikou, při které příležitosti proslovil pan purkmistr tuto lastiňskou řeč: "Eccc Švihovice! Offero Tibi Štikovice!" V Střezmíří u Sedlec ukázalo prý se při volbě představeného, že zbyvají tam jenom tři osoby, Bůh Otce, Bůh Syn a Bůh Svatý. Ostatně vtip ten platí i o jiných obcích. O Husi Lhotě vtipkují, že jest tam jen jeden spravedlivý a ten že visí na kříži.

Celé litanie vtipu kolují o kuchařském umění v jednotlivých obcích. Nejsilnější stravu mají prý v Habartících o posvěcení, totiž podmáslí a onoubky. V Černíkově mají opět báe, jež pekou z polovice syrových. Balkovy mají prosulou polévku, k níž přišly zvláštní šťastnou náhodou. Padl jim kůn a v domnění, že jest po něm, stáhli ho s kůze, kůň však měl jen opici a přišel k sobě, sou-

sedé mazali ho husím sádlem, aby mu nová kůze narostla a podařilo se jim to, jen že místo kůze narostlo mu píří. Když ho jednou vyváděli, vyškubl se, odletěl a snesl tak velké vejce, že musili pro něho s vozem. Aby na každého něco přišlo, uvarili z něho o posvěcení polévku, k níž byla pozvána celá obec. Ve Stobořicích mají zase rybník, ve kterém o posvěcení vaří jelita; někdy se stává, že jim drobavá polévka přeteče a z návsí zaplaví až louky a vsi, čímž seno pak bývá příliš mastné. V Sušici zase chtěli mítí v Otavě u měly chov slanečků místo strojů a k tomu cíli kdysi nasolili řeku.

Není ovšem vtip jako vtip, i ve vtipcech jest velký rozdíl. Čím případnější vtip a čím duchtapnější skrývá se v něm úsudek, tím lepší jest druh. Na nejnížší stupni jsou slovní vtipy, francouzské calemboury či německé kaloury, jež se páší ze stejnosti neb podobnosti slova. Vtipy tohoto druhu oplývají kapucinádny v XVII. věku; sem náleží i staré hádanky dětské; který mák zpívá — čermák; který kos kvete — rákos a pod.

Príslovce užívá se u nás dosti slovních vtipů, jako známý o ženích z "Dražďan", strýčku "Přihodovi", o "baronce z Nemanic", o panu "Suchanovi z Chudobie", o cestě "na Prošík" a pod.

Na výši vtipu jest však vtip myšlenkový aneb i vtip vrozený, jenž označuje, že jest věcí vrozeného nadání a nedá se nabýti ničím. Žánodnou účeností a žádným vědomstmi. Vtip vrozený nezabývá se ani zvukem ani významem slova, nýbrž myšlenkami, úsudky v protivních. Ke vtipům toho druhu náleží přehojné naše vtipy, kolují lidu neb uchované v příslovích, pohádkách a vypravování. Nalézáme tu vtip v různějších podobách, tu posměšný, onde v jasnych průpovědech porážející, tu v rouše chystosti, onde opěť v rouše hlouposti prosluhující. Dátknu se jen některých nejuznámějších: "Kdo nemá koně, toho naučí v Praze za pšího." — "Příšel němý posel, přinesl nepsaný psaní." — "Každá víra jinak světi, Turci v pátek, židé v sobotu, křesťané v neděli, ševci v pondělí." Zde nesne to porovnání s historickými světoznamným vtipem, jež Monteeneli pronesl, "že na válku jest potřeba: předně peněz, za druhé peněz za třetí zase peněz!" — neb Tallyrandon: "Řeč máme proto, abychom dovedli zadržeti myšlenky" — aneb diplomatickému oxymoronu o pravdě Bismarkově: "Pravda ta jest nová, velmi nebezpečná forma klamu!"

Pani John Shiroký, Lucas, Kansas, 19. prosince 1918. — Ctěná paní poradatelko, redakce a čtenářů "Pokroku", přijímáte srdečný můj pozdrav a zároveň žádám za laskavé prominutí, že závodit tak dlouho neoposlámé povinné předplatné. Než abych pravdu řekla — u nás je to často při nejlepší vůli nemožným závěs různým povinnostem vyhovět a to předně pro vzdálenost do města, odkud pošta dorůstává. Do města našeho máme 6 mil cesty a když jest pilná práce; tu se tam jede třeba jenom jednou za 14 dní a někdy ještě dčle. Následkem toho také se stávalo, že jsme vždy dostali najednou tolik časopisů a dopisů, že jsme je neměli mnohdy ani kdy zběžně prohlédnouti. Tím pak se stalo, že jsme mnohé přehlédli a někdy odkládám na ledaeos pozapomenuiti. Všecko to však nyní, když nám sem každodenně poštu dodávají, pomínulo; časopisy a zvláště "Pokrok" docházejí nám pravidelně a tudíž i předplatné vám nyní odesíláme s díky za vaši trpělivost. Víme, že máte s vydáváním časopisů mnoho práce a ještě více výloh. Doufám, že nyní bude opět všecko v pořádku. Co se týče sdělení nějakých oduť zpráv, za zmínku stojí, že jest nyní na všech stranách slyšet o samých jen nemoech; proto také kam člověk nutně nemusí, tak nejde a mimo to dovolím si sdělit, že jsme zde již po dva roky neměli úrodu, takže to vše jaksi smutně vyhlíží. Na vesléké podniky a dobročinné účely stále se vybírá a tu se každý nutí, aby co mu možným na vše přispíval. Kdo má nějaké dluhy, jsou to dosti krutná pro něho léta, přece ale vzor tomu neopřijímá, kdo má nějaké dluhy, jsou to dosti krutná pro něho léta, přece ale vzor tomu neopřijímá.

válce zde víme jen tolik, co se z časopisů dozvíme; nieméné já alespoň tomu Němci ani dost málo něvěřím a myslím sobě, až se zase trochu vykréše a poněkud připraví, že se do toho znovu pustí. Byla bych velice tomu ráda, kdyby tomu byl již nadobro konec. Měli jsme ve válce bratry a bratrance, po čtyři ale roky jsme ze staré vlastní ani řádky neobdrželi. Tak vám všem přeji šťastné radostné svátky a blahodárný nový rok a závodu "Pokroku" zvláště hojnost nových předplatitelů, tak aby byly alespoň částečně za svoji námahu odměněni!

Ctěná paní! Přijmte náš dík za zasláné předplatné a uznání v obtížném našem poslání. Věřu, že byste se nám všem zavděčila, kdybyste častěji dopisem do naší Ženské Hlídky přispěla. Úspěšnější nový rok se srdečným pozdravem přeje vám,

Poradatelka.

Anna Kuliková, South Omaha, Nebr.— Vánoční vzpomínka. — Vánoce kvapným letem se blíží! Co tu těšení, očekávání, to možno zřítí na tolika tvářích, nečiníce rozdíl v stáří; třeba jen na chvíli vloudí se v srdce naše radost, po chvíli ale musí ustoupiti, an válka a nemoe mnoho mateřských srdcí zranila a vzpomínky tu smutně nedají se potlačiti. A já ve "Štědrovečer" budu mítí mé vzpomínky; zasednu s přítelkou sama ke stolu a bude se snažiti nále ho prožítí; zdaleka se mně to podaří, nevím. Budeme vzpomínati těch útulných zapadlých vřevk v naší "Moravence", kde opouštějící domov, bylo tak mílo a vše spokojeno; kde "Štědrovečer" byl slavností "lásky a obdarování". Když rozezvučely se varhany a zpěváci veselé zapěli "Zvěstují vám radost velikou..." každým srdcem to pohmulo a radost nělcená usilidla se v hrudníku. A letos? Co člověk po všem, co válka přinesla, musí přehlízet; v duchu zřím ty tváře ubledlé strádající, jež bída, hlad a nemoe dovedou vtisknouti v tváře, co ty oči slzami zalité dovedly by nám říci, aniž by bylo slova proneseno? Co duševní a tělesné bídě se přeávalilo přes druhou otěinu? A já zasednu ke stolu a budu mítí skrovnou večeri. Což moji lidé z rodiny, moji známí, všichni, celá rodina národa bude mítí co jísti? Jak těžko doléhá na srdce mé to nejisté pomyslení; kdo ehee tvrditi, že pro něj "Štědrovečer" nemá smyslu, ten pozbýl jenouj cit úplně. Ařeř, životní poznání, jež přinese mnohdy mnoho sklamlání, nás na povrch činí snad chladnými a odměřenými. Jsou lidé, kteří své srdce, vše, co je uslechlého, dávají druhým v zástavu a nedochází porozumění; což nenačunice se nikdy dobro od zla rozeznávají? Utrpení, přehnavší se přes celé řady národů, by nás v ten den mělo učiti láseč k lidstvu, nečiníce rozdíl; Hroly bratří našich, jež ze všech díků světa syny byly vyplněny těly, našli v obětování sebe, společný hrob, nečiníce rozdíl — "křestana a mohamedána". Odložte t o třídění a duševně sblížme se úzeji ke konání povinností. A až opětě budou za rok, budeme-li žívi, před dveřmi Vánocce, necht' radujeme se z toho, co nám mnohým bylo možno vucstí do domu radosti ve staré vlastní tíž, že málo dovedli jsme si odepřiti a dáti. A já možná za rok budu u svých rodičů a celé mé dětství opětě prožiji. Přeji pí, poradatelko a všem čtenářům šťastné a veselé vánoční svátky!

Letí, letí mysl má do roduého kraje... aby mladí pozřila, toho dětství ráje.

Stromek vidím vánoční, otec, matka spolu... celá řada dítek je kol "vánočního stromu".

Co radost v očích všech, každého cos jímá... když tatíček pod stromkem dárky nám vybírá.

Co slz z oka matinky radostí výtéká... jdouce kol ní v pořadě, hlav našich se dotéká.

A pro každého měla z nás slovo, pohled snivý... když ústa naše svezla se po tace matky milý.

A dotek ruky milené zblstal mi vtisknut v duši... hlahlol zvónků vánočních jich pocit neohláší.

A zda-li letos stromeček snad? Osvětlení svčky připomene rodičům jich roztroušené dítky!?

Tato vánoční vzpomínka od naší milé přítelkyně měla býti uveřejněna v čísle předvánočním, totiž minulou neděli. Dopis však přišel pozdě, tak jej podáváme dnes. Doufám, že, jak paní pisatelka, tak též čtenáři nám prominou. Se srdečným pozdravem a přáním nového roku, na další vaše dopisy se těší

Poradatelka.

Teta Vitámvasová, Omaha. — Ctěná pí, poradatelko, redakce a všem milým čtenářům "Pokroku" a zvláště "Ž. H." přeji šťastný a veselý nový rok 1919! Jest tedy po vánočních a máme radost z dárek, které jsme dostali, neb byly tak záhadné, že nikdo neví, co od koho dostane. Jest to tedy více jako překvapenka! Tak, čím pak jste která byla obdarována? Teta, ku př. byla podarována živým i mrtvým, i klenčím a od papučí, až na zástěrku, a i taky mým zamilovaným černým klobou, ba i taky voňavkou. A tu jsem hned popadla, však ku mému sklamlání jsem viděla, že to není určení pro Tetu. Ta prý je pro něco takového již trochu vrtkavá; a ona si na ni tak potpří! Tak povzte, jakou záhadou jsem překvapila muže; byla jsem v rozpacích, co mu mám dát. Náhodou jsem byla ve městě u Brandeisů, když tu vidím u jednoho stolu kupu ženských. Co pak? Snad je tam něco zadarmo? Zvědavost mě pudila, že jsem se šla podívat. A hle, tito bude něco pro mého Franeka; taky mu koupím něco — za 15 centů jeden střevec, jeje — to jich nakoupím! A hned se pustím do práce vybírat a hledat. A ta radost a to nadšení, co to bude překvapení. Tuhle k tomu ještě jeden a budu mít Cornicee a tuhle k tomu a budou Blazence. A koukejme, tohle je devítka, to budou babičce, a tu ten má vysoký kramlík, takový nosí dědeček Bartošů. A tu zase je krásný náčk; takový má můj muž nejráději, když přijde z práce, hned je má na nohou; ty mu jistě koupím! Tak jen hledat, nosím jich plnou náruč, jsem celá spocená a v práci neustávám. Inu, kdy pak taková láca, to není tak často. Jdu ke druhému stolu, kde bylo samotně; tedy jsme se dohodly s jednou paní, která měla na sobě drahý sametový kabát s kožičinou a která též plnou náruč nosila, jako já, že si k té práci sedne a budete handlovat. Vsa nastojte! Tu jsme teprve viděly, že ženské botky jsou všechny levé a mužské zase pravé. Co teď? Kdoby aspoň byl jeden přezouvač, tak by to šlo, anebo kdoby muž měl jen jednu nohu a to pravou; to bych jej zaopatřila, ale takhle! Tak, když jsme se tomu dost naušmały, pak jsme uznaly, že jsme strávilí hodinu času hledáním neviditelných věcí; nejen my, ale mnoho jiných. Vsa s prázdnou oduť nepjdú; tento koupím, je to pravý. Ty, co má, již jsou trochu prodrané, tak se třeba tento hodí; ať nosí jeden žlutý a druhý černý, co komu do toho? Aneb třeba náhodou dostanu levý, zaplatím a jdu. Přístí týden jsem šla zas, vsa nastojte! Na místo botek na stole byly samé šnicovárky! Co teď? Christmas tu a já mám jeden pantofel! No, ať si nějak to dopadne. Zabalím jej pěkně, obvázu pentličkou a podám jej muži. On se k tomu měl jaksi pomalu. Konečně jej přece zvědavost donutila, že balíček otevřel, podíval se na střevec a pak na mně a ptá se mne, co udělá s tou druhou nohou? No, možná, že za rok se mně potrefí užití levý. Tedy snad?! — Na štěstý den přišla naše devítka s přáním a dárky. No, to nice, byly jste hodné celý rok, buďte zas; tu jsem vám upekla mládě po evropsku, ať máte víc na stromeček. A tak jsme strávilí vánoce vzpomínkou na naše vojny v zámoří, na matky, kterým synové ve válce padli. My právě dostali dopis od pana G. A. Chalupníka z Francie, že již prý asi brzy pojedou zpět! — A nyní ještě něco z pokračování. Po dlouhé a krásné

jíždě jsme dojevy na farmu L. Nováka, kde byli v plném proudu mláčen. Pani Nováková jest sestrou paní Soukupové, s kterou jsem k nim jela. Na farmě manželů Novákových to vyhlíží jako na panské dvoře v Čechách — všeho možného a já koukám po krutách. — (Pokračováni.)

AFORISMY.

- * Čím menší má vlast, tím větší má k ní láska.—K. H. Mácha.
- * Odpouštěj celému světu — jedině sobě nic. — Cato.
- * Člověk se narodil zemříti. Skutky po dobu jeho žití dle jejich významu v budoucnosti trvají.
- * Kdo žije jen aby žil, s nim vše končí u hrobu.
- * Německá kultura musí mítí nad sebou meč k existenci; ve volnosti zřívá sama sebe.
- * Bez duševní a morální moci, lidová vláda nemá trvání. — Přítel: Francouzská kommuna, Bolševismus, německý materialistický socialismus.
- * "Pýcha předechází pád!" — Na světový trůn s pýchou pochodovali Peršané, Makedonané, Řekové, Římané, Frankové a konečně Němci a vždy každý z těchto před bránou k světovému trůnu—padl ...!

O ÚKOLECH MATKY.

Mirijom.

Nejdůležitější osobou v domácnosti jest bez odporu matka. Ona je první učitelkou dítěte, jeho opatrovatelkou a vstěpovatelkou dobra i zla. Ta setba, kterou matčiná ruka zasetá v duši dítěte, jest základem všeho vychování. Jak ohromné na tom záleží, aby matka zasévala jen símě dobré, aby pěstovala a očistovala neúnávně a obětavě malý struček dětského duševního života! Všechnu ráz budoucnosti dítěte spočívá v rukou matčiných. Matky mají hroznou zodpovědnost. Od prvního dechnutí dítěte jest třeba, aby započaly s vychovou. Nemyslíme, aby se matky mazily s dětmi a hrály si s nimi jako s loutkami — naopak přísně varujeme před přílišným hýčkáním, neboť tím zbužuje se u dětí nejoškivější nemoc lidská — sobectví. Také však neodporučujeme přísnost a tuhokázeň, kterouž se ničt' všechna individualita. Dítě má vyrůstatí ve zdravého, silného, svobodného a sebevedomého člověka, jehož nehyzdí sobecká pýcha, ale který také před nikým nehrbí zácl a neponižuje se. A k tomu může a má položití první základ matka. Kdy však má začít s vychovou? Jistá matka ptala se kohosí, kdy má začíti vychovávatí svoje dítko, nyní již čtyřleté. A bazedle jí odpověděl: "Milá paní, jestli je dosud nezačala, ztratila jste čtyři léta. Prvím úsměvem, jež se ukázal na tváři dítěte, začíná váš úkol."

A Samuel Smiles praví: "Prvím velkým učitelem dítěte jest příklad matky. Dítě bývá položeno takořka na práh nového světa a otvírá oči na všechny věci plné novoty a divů. S počátku jen se na ně dívá; však brzy počíná je zřítí, pozorovati, porovnávati, pojímati, sbíráti a ukládati v o-bry a pojmy; a dobehli je vedeno, jsou pokroky jeho podivu-hodny."

Lord Brougham pravil, že dítě mezi osmnácti a a třiceti měsíci více se naučí, o hmotném světě, o své vlasti, o povaze ostatních věcí, ba i o duši své a duších jiných, než sezná po celý ostatní svůj život. Vedomosti, které dítě v této době nauromadí a pojmy, které v duši jeho vzniknou, jsou tak důležité, že kdybychom mohli mýsliti si je později smazány, všechna učestnost vysokoskol-ská by je nenahradila.

V dětství jest mysl dojmům nejvíce přístupná a zapalí se první jiskrou, která do ní padne. První dojmy rychle se ujímají a žijí navždy. Tak o Scottovi se vypravuje, že první náklonnost k baladám, národnímu pojal z toho že matka bába jeho před ním je zpívala, dávno před tím, než zstí se naučil. Děťství jest jako zrcadlo, jež odráží v pozdějším životě obrysy původně pojalé. První dojem trvá u dítěte nevždy první zdar, první výkon, první nehoda zabarvuje popředí jeho života ...